

sposób powstała nowa szkoła, która wnioski swoje opierała głównie na materiale antropologicznym i etnologicznym (np. Andrew Lang). Aczkolwiek zasadą wspólną obu tych szkół jest twierdzenie, że »myśl ludzka i język w sposób przyrodzony wytworzyły konglomerat baśni starożytnych«, — to jednak szkoła antropologiczna twierdzi, iż niezrozumienie wyrazów grało małą rolę w ewolucji tej ostatniej i że pierwiastek nieracyonalny, którego szkoła filologiczna nie wyjaśnia, lecz pomija, jest przeżytkiem myśli, będącej ogólną, którą dziś napotkać można u ludów dzikich. Oprócz wciągnięcia w zakres badań mitologicznych wszystkiego, co się tylko dotyczy życia człowieka od najniższych jego stadiów rozwoju do najwyższych i jego stosunku do świata, zasługą szkoły antropologicznej jest uwzględnienie jeszcze pierwiastku chronologicznego, pojęcia bowiem mitologiczne idą drogą stałej ewolucji, najpierw okres fetyszyzmu, potem animizmu i wreszcie antropomorfizmu.

III. Spis nowych członków:

1. Barącz Stanisław, literat, Lwów.	6. Stoilów A. P., dyr. gimn., w Salonice
2. Biela Jan, prof. gimn., Drohobycz.	(Turcja).
3. Kaczmarczyk Jan, słuch. fil., Kraków.	7. Ks. Jan Ingram, notaryusz konsystorza
4. Michalski Stanisław, nauczyciel Kraków.	bisk, Przemyśl.
5. Windakiewiczowa Helena, Kraków.	

† Dr. Klemens Koehler.

król. radca sanitarny, historyk, archeolog, etnograf, członek-korespondent Towarzystwa ludoznawczego, członek komisji antropologicznej Akademii Umiejętności krakowskiej urodzony w r. 1840 w Bydgoszczy, zmarł 12. stycznia b. r. w Poznaniu. Z pomiędzy rozlicznych prac naukowych, jakie w spuściźnie po sobie zostawił, wymieniamy najważniejsze: „Zur Beurtheilung der Bilderwerke aus altslawischer Zeit“. Berlin 1896; „Fundorte von Schläfenringen in der Provinz Posen“. (Verhandlungen der berlinischen anthropologischen Gesellschaft. 1896); „Osady z opoki kamienia w W. Ks. Poznań-kiem.“ Kraków. 1896; „Przyczynek do historii trądu w W. Ks. Poznań-kiem.“ Poznań. 1897; „Dawne cechy i bractwa strzeleckie.“ Poznań. 1899; „Dwie daniny żydowskie: kozubał i opłata z cmentarza.“ Poznań. 1900. W naszym „Ludzie“ zamieścił notatkę „O belemnitach“ w r. 1896 i „Czy prawda, że srebrniki małe, w ziemi znajduwane, są główkami św. Jana Chrzciciela?“ w r. 1898.

Cześć Jego pamięci!

St. Z.

Sprostowanie: Czytelnicy raczą poprawić błąd zaszły na str. 334. nazwisko mianowicie Dr. Z. Gargasa odnosi się do recenzji niezapatrzonej podpisem, a nie do „Materyałów“, przy których jest umieszczone.

